

Si reflexiono sobre l'inici de la carrera, recordo el dubte que tenia sobre cap a on enfocar el meu futur; si cap a l'interès i confiança que em genera la precisió de les matemàtiques o cap a la bellesa i admiració que sento per l'arquitectura.

El punt en comú dels dos àmbits és el **repte personal** en el qual et trobes quan se't presenten problemes que, a primera vista, s'escapen del nostre control, i que es genera gran emoció en resoldre'ls.

He de confessar que m'agrada tenir **control** sobre les coses, però si quelcom m'ha ensenyat el grau, és que precisament són aquelles situacions que ens generen **incertesa** les que ens desperten neguit per entendre-les, i no pas aquelles fàcils de controlar.

La carrera m'ha anat ensenyant la globalitat de l'arquitectura, observant totes les possibilitats que ofereix l'àmbit, i he entès que si admiro la bellesa de l'arquitectura és perquè veig que en cada obra existeix certa riquesa, i que, per tant, **tota obra es mereix ser valorada inclús si està en procés de desaparició.**

És en aquest punt quan es desperta en mi el neguit per reprendre el control sobre l'obra destinada a morir, amb el repte de no esborrar-ne la identitat sinó aportar-li **noves possibilitats.**

En cursar l'assignatura de *Construcció, Intervenció en el parc edificat*, vaig entendre que el meu futur s'havia d'encaminar cap a la **Rehabilitació**. M'agradaria destacar el neguit que se'm despertava quan escoltava l'emoció amb què el professor *Antoni Paricio* ens explicava el dia a dia de la professió, la màgia que es genera davant de cada repte, de com l'arquitecte ha de tractar i escoltar l'edifici com un metge fa amb els seus pacients, amb el **rigor** necessari per actuar sobre quelcom que ja posseïa una vida.

En aquest aspecte, també ha estat important per a mi l'estada d'*intercanvi a Glasgow*, ciutat amb una concepció de la Rehabilitació constructiva molt diferent de la que jo defenso. Però, tot i considerar-me d'idees oposades sóc conscient que haver-ho viscut de primera mà m'ha permès entendre el ventall de possibilitats que se'ns ofereixen i com una manera de respondre no té per què ser l'única.

Si he de destacar dos aspectes de la nostra universitat, és l'alt nivell que hi ha en els *Departaments de Física i Tecnologia*, destacant *Construcció i Estructures*, fet que ens forma amb una **visió més global i rica**, doncs des d'un principi entenem que un edifici no és només una cosa que ha de ser estèticament impecable, sinó que la perfecció d'aquest està precisament en l'harmonia entre totes les peces que el formen.

També vull ressaltar l'interès per part dels professors en què entenguem, que l'arquitectura no és res si ens oblidem de les persones que la gaudiran, **l'enfoc social** imprescindible i la importància del treball de camp, de descobrir en primera persona **l'essència del lloc i dels seus usuaris, la història que han viscut i l'evolució** que s'està generant.

En aquest sentit, m'ha influenciat especialment l'assignatura de *Projectes X, Post Industrial Landscapes*, doncs des d'un principi ens fan sortir al carrer a parlar amb els veïns, a descobrir allò que reclamen i allò que admiren del seu entorn, i durant aquest procés vam entendre la magnitud de l'àrea d'influència d'un projecte, per ínfim que sigui, la riquesa d'oportunitats que una bona lectura ofereix i la hipocresia que resideix en qui creu que és capaç de fer un projecte adequat en una zona sense moure's de la còmoda cadira d'un despatx.

Hi ha, tot i així, cert neguit en mi per l'evolució que està patint la carrera en si, en descobrir com va desapareixent sortir al carrer amb una llibreta per aprendre dibuixant, a entendre i llegir un edifici, a trobar-li **l'essència que el seu creador va voler plasmar**.

Existeix la voluntat de mantenir aquest tipus d'aprenentatge, en diverses assignatures del *Departament de Representació arquitectònica*, com les que lluiten per fer viatges i viure

l'arquitectura de primera mà, o en l'assignatura de *Dibuix I*, ja desapareguda, on se sortia setmanalment al carrer, fes sol o plogués, a dibuixar llibreta en mà.

Per últim, em genera desconfiança personal la **manca de realisme** amb què sortim un cop graduats, poc preparats en les fases que engloba un projecte, la necessitat de l'oratoría i les relacions socials que impliquen moltes de les fases, i el finançament i costos que acompanyen tota intervenció.

M'agrada pensar que els coneixements obtinguts al llarg d'aquests anys s'aniran entrelligant, enriquint-se uns dels altres, i reforçant-se per l'aprenentatge de carrer, el qual ja he iniciat a través de les *pràctiques*.

Està a la vista que encara em queda molt camí per recórrer, i probablement molts nous dubtes per resoldre, però el que tinc clar és que jo vull formar part d'aquells que lluiten per mantenir allò que els nostres mentors han construït i que aposten pel **potencial d'allò existent**, i no pas per la creació que una *tabula rasa* ofereix.

# ASPECTES ANALITZATS

- Aplicació professional
- Relació amb altres camps
- Metodologia
- Utilitat
- Interès personal

